

XXVI TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine 4Ms 11:25-29)

Lugemine neljandast Moosese raamatust:

Neil päevil laskus Jumal pilve sees alla ja rääkis Moosesega. Ning ta võttis vaimu, mis oli Moosese üle, ja pani oma vaimu seitsmekümne vanema üle. Ja kui vaim oli nende üle, siis nad rääkisid prohveti viisil, kuid peagi see lõppes.

Kaks meest aga olid jäänud laagrisse: ühe nimi oli Eldad ja teise nimi Meedad. Ka nende peale langes vaim, sest nad olid vanemate nimekirjas, kuid nemad ei olnud Jumala telgi juures, vaid laagris. Ja seal kõnelesid nemadki prohveti viisil.

Aga üks noormees jooksis Moosese juurde ja teatas talle: “Eldad ja Meedad kõnelevad laagris prohveti viisil!” Siis võttis sõna Joosua Nuuni poeg, kes oli olnud Moosese teener oma noorusest alates, ja ütles: “Mooses, mu isand, keela neil nõnda tegemast!” Aga Mooses vastas talle: “Kas sina tahad suuremat kiivust üles näidata kui mina? Kuidas ometi võiks sündida, et kogu Issanda rahvas saaks prohvetianni ja Issand saadaks oma vaimu nende kõigi üle.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 19:8.10.12-13 R:Jh 9ab)

R: Issanda käsud on õiged, need rõõmustavad südant.

Issanda seadus on laitmatu,
see kosutab hinge.

Issanda tunnistus on uskumist väärt,
see teeb kohtlase targaks.

R:

Issanda kartmine on puhas,
see kestab igavesti.

Issanda kohutuotsused on õiglased,
need teevad õigust.

R:

Ka sinu sulasele on need hoiatuseks,
nende pidamine toob suure tasu.

Kes küll suudab näha omaenda eksimusi,

mõista mind vabaks mu süüst, mis mulle on teadmata.

R:

Hoia oma sulast ülbete inimeste eest,
et nad minu üle ei valitseks.

Siis olen ma laitmatu
ja puhas rasketest üleastumistest.

R:

(Teine lugemine Jk 5:1-6)

Lugemine püha apostel Jaakobuse kirjast:

Kuulake nüüd teie, rikkad, nutke ja laske kuuldavale kaebehäält viletsuse pärast, mis on teie peale tulemas. Teie rikkus on pehkinud, teie riided on koidest söödud. Teie kuld ja hõbe on roostetanud ning nende rooste saab tunnistuseks teie vastu ja sööb teie ihu nagu tuli. Viimseil päevil olete teie vara kogunud. Ja vaata: palk, mille te nendele, kes teie põldudel koristavad, olete välja maksmata jätnud, kisendab teie vastu, ja töötajate kaebed on jõudnud vägede Issanda kõrvu! Külluses ja priiskamises olete te elanud maa peal ja nuumanud oma südameid otsekui loomi tapapäevaks. Sest te olete õige hukka mõistnud ja ära tapnud, ilma et ta oleks saanud teile vastu hakata.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 17:17)

Halleluuja. Issand, Sinu sõnades on tõde,
pühitse meid oma tões. Halleluuja.

(Evangeelium Mk 9:38-43.45.47-48)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Sel ajal ütles Johannes – üks kaheteistkümne hulgast – Jeesusele: “Õpetaja, me nägime üht meest, kes Sinu nimel kurje vaime välja ajas, ja me keelasime teda, sest ta ei käi ühes meiega!” Aga Jeesus ütles: “Ärge keelake teda, sest keegi, kes teeb vägeva teo minu nimel, ei räägi minust samas halvasti. Sest kes ei ole meie vastu, see on meie poolt.

Ja kes teid joodab karikatäie veega minu nimel selle pärast, et te olete minu jüngrid, tõesti ma ütlen teile, tema ei jää ilma oma palgast. Ja kes ühe neist vähimatest, kes minusse usuvad, kurjale

ahvatleb, sellele oleks parem, et talle vesikivi kaela pandaks ja ta merre visataks.

Ja kui sinu käsi sind kurjale ahvatleb, siis raiu see maha, sest sul on parem minna vigasena igavesse ellu kui põrgusse – kustumatusse tulle – olgugi, et sul on kaks kätt. Ja kui sinu jalg sind kurjale ahvatleb, siis raiu see maha, sest sul on parem minna vigasena igavesse ellu kui põrgusse tervete jalgadega. Ja kui sinu silm sind kurjale ahvatleb, siis kisu see välja, sest sul on parem minna Jumalariiki ühe silmaga kui põrgusse kahe silmaga – sinna, kus nende uss ei sure ja tuli ei kustu." See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, inimsuhete üldreegel kinnitab, et ühe inimese vabadus piirneb teise inimese vabadusega, või teisisõnu: ela ise ja lase teistel elada. Aga mis siis, kui teine ründab sind või kedagi kolmandat – kas tohib vastu hakata või rünnatavale appi minna? Või kui keegi tahab kedagi petta – kas tohib petist manitseda või petetavat hoiatada? Samas, kuidas jääb omaenda huvidega? Kas pole oma naha hoidmiseks parem asuda pigem tugevama poolele, huvitumata sellest, kellel on õigus?

Kuid igal juhul peame vastama ka enda jaoks küsimusele, kuidas hindab meie käitumist Jumal, kelle kohtu ees meil kord seista tuleb. Kui me julgeme küsida, peab meil jätkuma julgust ja südikust kuulda vastuses ka seda, mis meile ei pruugi üldse meeldida.

Me loeme patutunnistuse...

Jutus

Armsad õed ja vennad, juba iidsetest aegadest on inimene üritanud mõista oma Jumalat. Nii on tema olemise jaoks loodud lausa eriline mõttekateooria, et Jumala kohta ei tohi öelda: ta on olemas. Olemas on tema loodu, Jumal lihtsalt on. Kui inimene eksisteerib, siis Jumal subsisteerib, st tema olemasolu on palju fundamentaalsemat laadi.

Seda küll, ning nende ülevate epiteetide ja ülistussõnade tagant on selgesti äratuntav inimese hea kavatsus. Kuid paraku ei saa inimene Jumala olemise viisi kuidagi kontrollida, veel vähem Jumalale ette kirjutada, kuidas tema tohib olla, olemas olla või olemata olla. Kuningas Saalomoni suu läbi on inimene küll kord öelnud: "Vaata, taevas ja taevaste taevas ei mahuta sind!" (1Kn 8:27) – aga kas tähendab see, et inimene saab keelata Jumalal olla nii suur või väike kui tahab tema?

Üldiselt pole ju ilus enesestmõistetavate asjade kallal norida, kuid siiski on kasulik pidada alati silmas, et kui kellegi kohta öeldakse, et ta on liiga tark, siis mõeldakse sellega tegelikult, et ta on milleski panustanud valele kaardile ja on pigem rumal.

Tänases evangeeliumis pöörduvad jüngrid Jeesuse poole nõu saamiseks. Nad olid kahevahel, ja päris mõistetaval põhjusel. Oma sisimas olid nad harjunud, et Jumala ilmutus on nagu ühesuunaline tänav: Iisraeli religioon oli valitud rahva religioon ja kõik muud rahvad olid seega automaatselt teisejärgulised. Kui nad nüüd uskusid, et Jeesus on oodatud messias, siis pidid nende arvates kõik kuuletuma tema otsestele käskudele ja keeldudele, tohtimata üles näidata isiklikku initsiatiivi. Olid nad ju ise korduvalt oma tarkuse ülenäitamise eest manitseda saanud.

Näiteks siis, kui Jeesus rääkis oma surmast ja Peetrus ütles talle, et ärgu see sündigu, nimetas Jeesus teda seepeale lausa saatanaks. (Mt 16:23) Samuti kui Peetrus küsis, kui palju kordi peab ta oma vennale andestama, andis Jeesus talle vastuse, mida ta ilmselt kõige vähem oodata oskas: et vennale tuleb andestada sisuliselt alati, piiramatu arv kordi. (Mt 18:22-23) Teisedki apostlid ei saanud oma küsimustele tihti vastuseid, vaid pidid selle asemel kuulma manitsusi. Kui me aga pöörame tähelepanu apostlite rumalaksjäämistele Jeesuse ees, võime mõista, kui palju tarkust on tulnud selle kaudu kogu inimkonnale.

Armsad vennad ja õed, ka meie saatus on täis ootamatusi – nii tihti selgub hiljem, et meie heade kavatsustega tehtud tegude mõju on olnud pigem halb kui hea. Me paneme ka tähele, et ülemustelt või targematelt nõu küsimise tagamõtteks on sageli enese vastutusest vabastamine – sest kui me teeme täpselt nende nõuannete järele, siis on kerge endale kinnitada, et ka vastutama peavad siis ju nemad, mitte meie.

Samas võime Jeesuse õpetusest välja lugeda, et kristlase ellu kuulub nõuannete kuulamise kõrval siiski ka initsiatiivi haaramine. Aus inimene peab endale tunnistama oma vigu ja neid parandama, usaldama ka oma mõistust ja olema valmis vastutama oma tegude eest. Ühte igaks puhuks sobivat imerohtu ei ole, sellepärast peame olema samal ajal nii julged kui ettevaatlikud. Aamen.